

Berlínské ústupky turecké agresí souvisí s plány Německa stát se největším energetickým uzlem v EU

- CZ24 News | 29. srpna 2020

EU: V době, kdy se Evropská unie extrémně rychle zmobilizovala a odsoudila opětovné znovuzvolení Alexandra Lukašenkina prezidentem, a připravuje sankční balíček proti Bělorusku, nezájem a ústupky ohledně turecké agrese vůči členským státům – Řecku a Kypru – se nijak nezmenšují. Mnozí se podivují nad tím, proč se EU tak snadno zmobilizovala a odsoudila Bělorusko, které není členem EU, ale zůstává lhostejná vůči vlastním členům, kteří čelí nepřátelství zemí, jež nejsou členy EU. Jde o případ Turecka, které léta narušuje kyperský námořní prostor a je na pokraji války s Řeckem. EU si v Řecku získala pověst německé „Čtvrté říše“. Je to stejná rétorika, jakou používají euroskeptici v celé Evropě. Renomovaný historik a novinář Simon Heffer publikoval v novinách Daily Mail článek o tom, co mnoho Evropanů pocítovalo během ekonomické krize v předchozích letech:

„Jsme svědky [...] ekonomické kolonizace Evropy, která probíhá ve vsí tichosti ze strany Německa. Kdysi by k tomu bylo zapotřebí invazní vojenské síly, která by svrhla vedení nějakého evropského národa. Dnes toho lze dosáhnout prostým ekonomickým tlakem.“ Heffer pokračuje tím, že „vzestup Čtvrté říše“ pramení z Německa, které „využívá finanční krizi k dobytí Evropy“, protože její politika „by z Evropy v podstatě učinila německou říši“.

Německo a Turecko jsou obrovské země, Německo má 83 milionů obyvatel, Turecko 82 milionů. Vzhledem k tomu, že oba státy mají velkou populaci, mají velkou energetickou poptávku, ale jejich vlastní zásoby plynu a ropy nestojí za řeč. Zcela se spoléhají na vnější zdroje, které musí uspokojit jejich energetické požadavky. Německo-turecké spojení, které je silné již stovky let, je založeno právě na tomto základě.

V rámci industrializace Evropy, která začala po roce 1800, se Německá konfederace a Rakousko-Uhersko snažily dohánět Brity a Francouze, jelikož nevladli kolonie, jako jejich protějšky. Jejich potřeba levných zdrojů pocházela spíše z Osmanské (turecké) říše, která v té době stále ovládala velké pásy země na Balkánu, Středním východě a v severní Africe. Rozsáhlá Osmanská říše hraničila přímo s Rakousko-Uherskem, což znamenalo, že mezi německými státy a bohatstvím Středního východu nebyla žádná překážka, to vše bez vlivu Ruska, Británie nebo Francie. To se však změnilo, když Řecko dosáhlo s pomocí Rusů, Britů a Francouzů v roce 1822 nezávislosti na Osmanské říši. Byla vyhlášena Helénská republika, první země, která kdy dosáhla nezávislosti na Osmanské říši. Němci financovali Osmany, vyzbrojovali je a poskytovali jim výcvik, přesto nezabránili vzniku nezávislého Řecka. Přístup Německa k osmanským zdrojům byl ohrožen, a během dalšího století Srbové a Bulhaři také dosáhli nezávislosti, což zcela ohrozilo přístup Německa k osmanským zdrojům, protože mezi těmito dvěma entitami byly budovány proruské/britské státečky.

Nicméně německo-turecké spojení pokračovalo i po první světové válce, kdy v roce 1923 vznikla Turecká republika, která nahradila Osmanskou říši. Aliance pokračovala dokonce i s nacistickým Německem, kdy Turecko podepsalo 18. června 1941 smlouvu o přátelství. Po válce se miliony Turků přestěhovaly do západního Německa, aby zaplnily pracovní mezeru, a dnes představují asi 5% populace, což je obrovské množství, které stačí k tomu, aby ovlivnilo německou politiku a veřejné mínění.

Tato dlouhá historie stojí v pozadí toho, že Německo dodnes ustupuje turecké agresi proti Řecku a Kypru, a to i přes to, že tyto dva státy jsou členy EU. Matthias Warnig, generální ředitel projektu Severní proud 2, k tomu řekl, že Německo se stane hlavním energetickým uzlem Evropy, jakmile bude dokončen plynovod, spojující „největší světové zásoby plynu v severním Rusku se spotřebiteli v Evropě“. Německo zůstává neoblomné, navzdory sankčním hrozbám ze strany USA kvůli dokončení tohoto projektu.

Německý ministr zahraničí Heiko Maas během své nedávné pracovní návštěvy v Moskvě na společné tiskové konferenci s ruským ministrem zahraničí Sergejem Lavrovem uvedl toto:

„Sankce mezi partnery jsou samozřejmě chybnou cestou. Konec konců, odkud čerpáme naši energii, je naším svrchovaným rozhodnutím. Žádná země nemá právo předepisovat evropskou energetickou politiku prostřednictvím hrozeb. To se nepodaří.“

Tím, že Německo před několika dny vetovalo odsouzení EU proti turecké agresi vůči Řecku a Kypru, napomáhá tím Berlín konfliktu mezi Tureckem a Řeckem. Pro Němce by byl takový konflikt prospěšný, protože by ukončil projekt plynovodu EastMed mezi Izraelem, Kyprem a Řeckem, který USA upřednostňují. Německo by tak zůstalo jediným energetickým uzlem Evropy. Turci, kteří mají obrovskou energetickou poptávku, vyvolávají provokace proti Řecku a Kypru v naději, že buď dojde k vojenskému konfliktu, nebo donutí Řecko a Kypr, aby se vzdali některých svrchovaných práv na kontinentální šelfy, čímž by Turecko získalo přístup k bohatým ložiskům plynu a ropy v Egejském moři a ve východním Středomoří. Ústupková politika Německa vůči Turecku je oboustranně prospěšná pro obě země, neboť má zajistit jejich energetické zájmy.

Je fakt, že Rusko si všímá nezájmu Washingtonu a Berlína ohledně zmírnění hrozby války mezi Řeckem a Tureckem, přičemž Moskva se dokonce nabídla, že bude dělat v této krizi prostředníka, pokud o to Athény a Ankara požádají. Nicméně nikdo se touto nabídkou Ruska nezabýval, Turecko zůstává izolované ve svých požadavcích, není schopné si zajistit přímou podporu Německa, ale přinejmenším Německo mlčí a je netečné. Řecko a Kypr zase spoléhají na Francii a další regionální státy, že se pokusí zajistit jejich zájmy. I přes to, že Berlín je neústupný, pokud jde o neposkytnutí podpory jiným členským státům EU, které čelí nepřátelství zemí, jež nejsou členy EU, zaručuje jim to, že to může posloužit jejich vlastním zájmům. To názorně ukazuje, že Německo chápe EU jako nenásilný mechanismus kontroly nad velkou částí kontinentu, a že skutečná evropská solidarita neexistuje.

Paul Antonopoulos

Překlad: zvedavec.org